Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Anden Afdeling)

26. april 2012*

»Direktiv 2006/126/EF — gensidig anerkendelse af kørekort — en medlemsstats nægtelse af at anerkende gyldigheden af et kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat til en person, hvis førerret er blevet inddraget på førstnævnte stats område«

I sag C-419/10,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Bayerischer Verwaltungsgerichtshof (Tyskland) ved afgørelse af 16. august 2010, indgået til Domstolen den 23. august 2010, i sagen:

Wolfgang Hofmann

mod

Freistaat Bayern,

har

DOMSTOLEN (Anden Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, J.N. Cunha Rodrigues, og dommerne U. Lõhmus, A. Rosas (refererende dommer), A. Ó Caoimh og A. Arabadjiev,

generaladvokat: Y. Bot

justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 28. september 2011,

efter at der er afgivet indlæg af:

— Wolfgang Hofmann ved Rechtsanwalt W. Säftel

— Freistaat Bayern ved Oberlandesanwalt M. Niese, Landesanwaltschaft Bayern

— den tyske regering ved T. Henze og N. Graf Vitzthum, som befuldmægtigede

— Europa-Kommissionen ved G. Braun og N. Yerrell, som befuldmægtigede,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 10. november 2011,

afsagt følgende

* Processprog: tysk.

Dom

1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 2, stk. 1, og artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort (omarbejdning) (EUT L 403, s. 18).

2 Denne anmodning er blevet indgivet inden for rammerne af en tvist mellem Wolfgang Hofmann, som er tysk statsborger og indehaver af et kørekort, der er udstedt i Den Tjekkiske Republik, og Freistaat Bayern vedrørende en afgørelse, hvorved han blev meddelt afslag på retten til at anvende sin førerret på Forbundsrepublikken Tysklands område.

Retsforskrifter

EU-retlige forskrifter

3 Anden betragtning til direktiv 2006/126 er sålydende:

»Kørekortreglerne er nødvendige elementer i den fælles transportpolitik, bidrager til at forbedre færdselssikkerheden på vejene og fremmer den frie bevægelighed for personer, som bosætter sig i en anden medlemsstat end den, der har udstedt deres kørekort. De individuelle transportmidlers store udbredelse betyder, at det fremmer personers frie bevægelighed og etableringsfrihed, hvis de er i besiddelse af et kørekort, som værtsstaten godkender. […]«

4 Det fremgår af ottende betragtning til dette direktiv, at der af hensyn til færdselssikkerheden bør fastsættes mindstekrav for udstedelse af kørekort.

5 15. betragtning til nævnte direktiv har følgende ordlyd:

»Medlemsstaterne bør desuden ud fra hensynet til færdselssikkerheden kunne anvende de nationale forskrifter for inddragelse, suspension, fornyelse og annullation af kørekortet for alle kørekortindehavere, som har deres sædvanlige bopæl på deres område.«

6 Artikel 2, stk. 1, i direktiv 2006/126 fastsætter, at »[d]e kørekort, som medlemsstaterne udsteder, anerkendes gensidigt«.

7 Dette direktivs artikel 7, stk. 1 og 5, bestemmer:

»1. Udstedelse af kørekort er betinget af:

a) at ansøgeren består en prøve i færdigheder og adfærd samt en teoretisk prøve og opfylder de lægelige minimumskrav, jf. bilag II og III

[...]

e) at ansøgeren har sin sædvanlige bopæl i den medlemsstat, der udsteder kørekortet, eller fremlægger bevis for at have været studerende dér i mindst seks måneder.

[...]

5.

a) Ingen person må være indehaver af mere end ét kørekort.

b) En medlemsstat skal nægte at udstede et kørekort, hvis den konstaterer, at ansøgeren har et kørekort i forvejen.

c) Medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger i medfør af litra b). De nødvendige foranstaltninger i forbindelse med udstedelse, erstatning, fornyelse eller udskiftning af et kørekort er at forhøre sig hos andre medlemsstater, når der er begrundet mistanke om, at ansøgeren har et andet kørekort i forvejen.

d) Med henblik på at lette den kontrol, der er omhandlet i litra b), benytter medlemsstaterne EU's kørekortnetværk, når det bliver operativt.

Med forbehold af artikel 2 skal en medlemsstat, når den udsteder et kørekort, med fornøden omhu sikre, at personen opfylder kravene i stk. 1 i nærværende artikel, og anvende de nationale bestemmelser om annullation eller inddragelse af førerretten, hvis det konstateres, at kørekortet er udstedt, uden at kravene er opfyldt.«

8 Artikel 11, stk. 4, i direktiv 2006/126 har følgende ordlyd:

»En medlemsstat skal nægte at udstede et kørekort til en ansøger, hvis kørekort er begrænset, suspenderet eller inddraget i en anden medlemsstat.

En medlemsstat skal nægte at anerkende gyldigheden af ethvert kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat til en person, hvis kørekort er begrænset, suspenderet eller inddraget på førstnævnte stats område.

En medlemsstat kan også nægte at udstede et kørekort til en ansøger, hvis kørekort er annulleret i en anden medlemsstat.«

9 Dette direktivs artikels 13 fastsætter:

»1. Med samtykke fra Kommissionen fastlægger medlemsstaterne reglerne for ækvivalens mellem førerret, der er erhvervet inden dette direktivs gennemførelse, og de i artikel 4 definerede kategorier.

Efter høring af Kommissionen kan medlemsstaterne i deres nationale lovgivninger foretage de tilpasninger, der er nødvendige for gennemførelsen af artikel 11, stk. 4, 5 og 6.

2. Enhver førerret, som er tildelt inden [den] 19. januar 2013, ophæves ikke og berøres ikke på nogen måde af bestemmelserne i dette direktiv.«

10 Nævnte direktivs artikel 15 er sålydende:

»Medlemsstaterne bistår hinanden ved gennemførelsen af dette direktiv og udveksler oplysninger om udstedte, ombyttede, erstattede, forlængede eller annullerede kørekort. De benytter det EU-kørekortnet, der er oprettet til dette formål, når dette net er blevet operationelt.«

11 Samme direktivs artikel 16, stk. 1 og 2, bestemmer:

»1. Medlemsstaterne vedtager og offentliggør senest den 19. januar 2011 de love og administrative bestemmelser, der er nødvendige for at efterkomme artikel 1, stk. 1, artikel 3, artikel 4, stk. 1, 2 og 3 samt stk. 4, litra b)-k), artikel 6, stk. 1, stk. 2, litra a), c), d) og e), artikel 7, stk. 1, litra b), c) og d), artikel 7, stk. 2, 3 og 5, artikel 8, 10, 13, 14 og 15 samt bilag I, punkt 2, bilag II, punkt 5.2 vedrørende kategori A1, A2 og A, bilag IV, V og VI. De meddeler straks Kommissionen teksten til disse bestemmelser.

2. Medlemsstaterne anvender disse bestemmelser fra den 19. januar 2013.«

12 Artikel 17, stk. 1, i direktiv 2006/126 fastsætter:

»[Rådets d]irektiv 91/439/EØF [af 29. juli 1991 om kørekort (EFT L 237, s. 1)] ophæves med virkning fra [den] 19. januar 2013, uden at dette berører medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til de i bilag VII, del B, angivne frister for gennemførelse af nævnte direktiv i national ret.«

13 Artikel 18 i direktiv 2006/126 har følgende ordlyd:

»Dette direktiv træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 2, stk. 1, artikel 5, artikel 6, stk. 2, litra b), artikel 7, stk. 1, litra a), artikel 9, artikel 11, stk. 1, 3, 4, 5 og 6, artikel 12 samt bilag I, II og III anvendes fra den 19. januar 2009.«

14 Det fremgår af artikel 1, stk. 2, i direktiv 91/439, at »[d]e kørekort, som medlemsstaterne udsteder, anerkendes gensidigt«.

15 Dette direktivs artikel 7, stk. 1, bestemmer:

»1. Udstedelse af kørekort er ligeledes betinget af:

a) at ansøgeren består en prøve til kontrol af færdigheder og adfærd samt en kundskabsprøve og opfylder de lægelige minimumskrav, jf. bilag II og III

b) at den pågældende har sædvanlig bopæl eller forelægger bevis for i mindst seks måneder at have været studerende i den medlemsstat, der udsteder kørekortet.«

16 Nævnte direktivs artikel 8, stk. 2 og 4, fastsætter:

»2. Med forbehold af overholdelsen af territorialprincippet i straffelove og -bestemmelser kan bopælsmedlemsstaten på indehaveren af et kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat, anvende sine nationale bestemmelser vedrørende begrænsning, suspension, inddragelse eller annullation af førerretten og om nødvendigt med henblik herpå ombytte dette kørekort.

[...]

4. En medlemsstat kan for en person, der på dens område er omfattet af en af de foranstaltninger, der er omhandlet i stk. 2, nægte at anerkende gyldigheden af ethvert kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat til denne person.

En medlemsstat kan endog nægte at udstede et kørekort til en ansøger, som er omfattet af en sådan foranstaltninger i en anden medlemsstat.«

Nationale bestemmelser

17 § 28, stk. 1, første punktum, i bekendtgørelse om personers adgang til færdsel i trafikken (Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr (Fahrerlaubnis-Verordnung)) af 18. august 1998 (BGBl. 1998 I, s. 2214) i den affattelse, der fremgår af bekendtgørelse af 7. januar 2009 (BGBl. 2009 I, s. 29), bestemmer:

»Indehavere af en gyldig EU- eller EØS-førerret, som har sædvanlig bopæl i Forbundsrepublikken Tyskland, jf. § 7, stk. 1 eller 2, har – jf. dog undtagelserne i stk. 2-4 – ret til at føre motorkøretøj her i landet i overensstemmelse med de ved førerretten tillagte rettigheder. […]«

18 Nævnte bekendtgørelses § 28, stk. 4, fastsætter:

»Retten i medfør af stk. 1 gælder ikke for indehavere af en EU- eller EØS-førerret,

[...]

3. som i indlandet har fået førerretten inddraget midlertidigt eller endeligt af en domstol eller umiddelbart eksigibelt eller uanfægteligt af en forvaltningsmyndighed, som det uanfægteligt er blevet nægtet at erhverve førerret, eller hvis førerret ikke er blevet inddraget, alene fordi de i mellemtiden har givet afkald på førerretten

[...]

I de i stk. 1, nr. 2) og 3), nævnte tilfælde kan myndigheden vedtage en konstaterende forvaltningsakt om manglende berettigelse. Stk. 1, nr. 3) og 4), skal kun anvendes, når de deri nævnte foranstaltninger er indført i Verkehrszentralregister (det centrale færdselsregister) og ikke er blevet slettet i henhold til § 29 i færdselsloven (Straßenverkehrsgesetz).«

Tvisten i hovedsagen og det præjudicielle spørgsmål

19 Ved retskraftig strafferetlig kendelse af 8. maj 2007 afsagt af Amtsgericht Memmingen (den regionale domstol i Memmingen) blev Wolfgang Hofmann idømt en bøde for spirituskørsel. Endvidere blev hans førerret inddraget, og han blev meddelt forbud mod at ansøge om ny førerret for en periode på 15 måneder, dvs. frem til den 7. august 2008. I denne henseende fremgår det af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at Wolfgang Hofmann, inden han kunne generhverve denne førerret efter udløbet af forbudsperioden, skulle ansøge om udstedelse af et nyt kørekort ved den kompetente tyske myndighed, som skulle afgøre, om generhvervelsen af førerretten skulle gøres betinget af en ny køreprøve med henblik på at fastslå den berørtes evne til at føre motorkøretøjer eller en obligatorisk medicinsk-psykologisk test med henblik på at undersøge hans egnethed til at føre motorkøretøjer.

20 Ved en trafikkontrol den 17. marts 2009 konstaterede de tyske myndigheder, at Wolfgang Hofmann havde et tjekkisk kørekort, som var udstedt den 19. januar 2009, og hvorpå Lazany (Den Tjekkiske Republik) var angivet som kørekortindehaverens bopæl. Dette kørekort blev beslaglagt af det tyske politi i forbindelse med en anden trafikkontrol den 25. marts 2009. Nævnte kørekort blev oversendt til den tyske myndighed med ansvar for udstedelse af kørekort.

21 Ved skrivelse af 20. april 2009 oplyste denne myndighed Wolfgang Hofmann om, at hans tjekkiske kørekort ikke gav ham ret til at føre motorkøretøjer i Tyskland. Såfremt han ikke gav samtykke til, at der på dette dokument blev påført en anmærkning herom, ville der blive truffet administrativ afgørelse i denne retning.

22 Idet Wolfgang Hofmann ikke gav samtykke til en sådan påførelse, fastslog nævnte myndighed ved afgørelse af 15. juli 2009, at hans tjekkiske kørekort ikke gav ret til at føre motorkøretøjer på tysk område, og traf afgørelse om, at dette dokument skulle påføres en anmærkning om dets manglende gyldighed på nævnte område.

23 Wolfgang Hofmann anlagde den 13. august 2009 sag til prøvelse af denne afgørelse ved Verwaltungsgericht Augsburg med påstand om annullation af afgørelsen.

24 Ved dom af 11. december 2009 gav denne ret ikke medhold i søgsmålet. Princippet om gensidig anerkendelse af kørekort er ikke til hinder for, at det fastslås, at der ikke foreligger nogen ret for Wolfgang Hofmann til i Tyskland at gøre brug af sin tjekkiske førerret, for så vidt som artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 udgør en undtagelse til nævnte direktivs artikel 2, stk. 1. I henhold til Domstolens retspraksis vedrørende artikel 8, stk. 2 og 4, i direktiv 91/439, som er affødt af domme af 26. juni 2008, Wiedemann og Funk (forenede sager C-329/06 og C-343/06, Sml. I, s. 4635), og Zerche m.fl. (forenede sager C-334/06 - C-336/06, Sml. I, s. 4691), skal nævnte artikel 11, stk. 4, andet afsnit, ikke fortolkes indskrænkende. Det ville være i strid med den absolutte pligt, der nu følger af artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126, til på de i denne bestemmelse fastsatte betingelser at nægte anerkendelsen af et kørekorts gyldighed, hvis der indrømmes undtagelser baseret på retspraksis. En effektiv bekæmpelse af »kørekortturisme«, som udgør et af nævnte direktivs formål, forudsætter imidlertid, at det forhindres, at de forholdsvis strenge egnethedsbestemmelser, der finder anvendelse i Tyskland efter inddragelse af den tyske førerret, på nogen måde kan omgås.

25 Med den af Bayerischer Verwaltungsgerichtshof tilladte appel har Wolfgang Hofmann i det væsentlige nedlagt påstand om ophævelse af dommen afsagt af Verwaltungsgericht Augsburg og af afgørelsen truffet den 15. juli 2009 af myndigheden med ansvar for udstedelse af kørekort, idet han har gjort gældende, at i første række rejser spørgsmålet sig, om artikel 11, stk. 4, i direktiv 2006/126 finder anvendelse på udenlandske kørekort, der, som det er tilfældet i den foreliggende sag, blev udstedt den 19. januar 2009 eller på en senere dato. Det er først i anden række, at spørgsmålet rejser sig om, hvorvidt den i denne doms foregående præmis anførte retspraksis fra Domstolen finder anvendelse på de bestemmelser i dette direktiv, som trådte i kraft den 19. januar 2009.

26 Da Bayerischer Verwaltungsgerichtshof er i tvivl om, hvorvidt Domstolens retspraksis vedrørende artikel 1, stk. 2, og artikel 8, stk. 2 og 4, i direktiv 91/439 finder anvendelse på artikel 11, stk. 4, i direktiv 2006/126, har den besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Skal artikel 2, stk. 1, og artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126[…] fortolkes således, at en medlemsstat på sit område skal nægte at anerkende gyldigheden af et kørekort, der er udstedt i en anden medlemsstat til en person uden for en for denne gældende suspensionsperiode, hvis hans kørekort er blevet inddraget på den førstnævnte medlemsstats område, og han på tidspunktet for udstedelsen af kørekortet havde sædvanlig bopæl på den udstedende medlemsstats område?«

Retsforhandlingerne for Domstolen

27 Ved skrivelse indgået til Domstolen den 13. september 2011 meddelte den forelæggende ret Domstolen, at Wolfgang Hofmanns førerret og kørekort var blevet inddraget ved retskraftig dom afsagt af Amtsgericht Memmingen den 5. april 2011 og at generhvervelsen af nævnte førerret var blevet forbudt for en periode på et år og seks måneder. Ifølge nævnte ret er det stadig fornødent, at Domstolen tager stilling til det præjudicielle spørgsmål, selv om der således ikke længere er behov for at udtale sig om den konstatering, der fremgår af afgørelsen truffet den 15. juli 2009 af myndigheden med ansvar for udstedelse af kørekort, og hvorefter Wolfgang Hofmanns tjekkiske førerret ikke gav ret til at føre motorkøretøjer på tysk område.

28 For det første har Wolfgang Hofmanns rettergangsfuldmægtig nemlig nu som reaktion på straffedommen mod sin klient nedlagt påstand om, at den af Verwaltungsgericht Augsburg afsagte dom omgøres, og at det fastslås, at denne afgørelse af 15. juli 2009 er retsstridig. For at den forelæggende ret

kan udtale sig om, hvorvidt nævnte afgørelse var retsstridig, er det nødvendigt, at Domstolen besvarer det præjudicielle spørgsmål. For det andet er den af Wolfgang Hofmann anlagte sag kun en blandt flere sager, hvis udfald afhænger af Domstolens besvarelse af dette spørgsmål.

Om det præjudicielle spørgsmål

29 Med sit spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 2, stk. 1, og artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 skal fortolkes således, at en medlemsstat uden for enhver periode med forbud mod generhvervelse af ny førerret, som er blevet pålagt indehaveren af et af en anden medlemsstat udstedt kørekort, også når kravet om sædvanlig bopæl på sidstnævnte medlemsstats område var opfyldt, skal nægte at anerkende gyldigheden af dette kørekort, hvis dets indehaver på førstnævnte medlemsstats område har fået inddraget en tidligere førerret.

Indledende bemærkninger

30 Indledningsvis skal det fastlægges, om artikel 2, stk. 1, og artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 finder anvendelse på de i hovedsagen omhandlede faktiske omstændigheder.

31 Wolfgang Hofmann er af den opfattelse, at det fremgår af artikel 16, stk. 2, og artikel 13, stk. 2, i direktiv 2006/126, i henhold til hvilken ingen førerret, som er tildelt inden den 19. januar 2013, ophæves eller på nogen måde berøres af bestemmelserne i dette direktiv, at ikrafttrædelsesdatoen for dette direktivs artikel 11, stk. 4, andet afsnit, er blevet fastsat til den 19. januar 2013.

32 Europa-Kommissionen og den tyske regering er derimod af den opfattelse, at artikel 2, stk. 1, og artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 finder anvendelse på de i hovedsagen omhandlede faktiske omstændigheder. Kommissionen har bl.a. gjort gældende, at dette direktiv trådte i kraft den 19. januar 2007, og at det afgørende forhold i forbindelse med den foreliggende sag er udstedelsen af et tjekkisk kørekort den 19. januar 2009. Den tyske regering har for sin del gjort gældende, at nævnte direktivs artikel 13, stk. 2, ikke er til hinder for, at samme direktivs artikel 11, stk. 4, andet afsnit, finder anvendelse på kørekort, der er udstedt inden den 19. januar 2013. Dette følger navnlig af den omstændighed, at den sidstnævnte bestemmelse i henhold til artikel 18, stk. 2, i direktiv 2006/126 anvendes fra den 19. januar 2009. I henhold til dette direktivs artikel 16, stk. 1 og 2, finder dets artikel 13 derimod først anvendelse fra den 19. januar 2013. Forbundsrepublikken Tyskland har heller ikke gennemført nævnte direktivs artikel 13, stk. 2, før tiden.

33 Det skal i denne forbindelse bemærkes, at selv om direktiv 91/439 først ophæves med virkning fra den 19. januar 2013, finder artikel 2, stk. 1, og artikel 11, stk. 4, i direktiv 2006/126 i henhold til dette direktivs artikel 18, stk. 2, anvendelse fra den 19. januar 2009 (jf. dom af 1.3.2012, sag C-467/10, Akyüz, præmis 31).

34 Det fremgår imidlertid af forelæggelsesafgørelsen, at Wolfgang Hofmanns tjekkiske kørekort, som blev erhvervet den 19. januar 2009, blev beslaglagt af det tyske politi den 25. marts 2009, og at den tyske myndighed med ansvar for udstedelse af kørekort ved skrivelse af 20. april 2009 meddelte ham, at nævnte kørekort ikke gav ham ret til at føre motorkøretøjer i Tyskland. Myndigheden traf herefter den 15. juli 2009 afgørelse om, at dette dokument skulle påføres en anmærkning om dets manglende gyldighed på det tyske område.

35 Det følger heraf, at artikel 2, stk. 1, og artikel 11, stk. 4, i direktiv 2006/126 finder anvendelse ratione temporis på de i hovedsagen omhandlede faktiske omstændigheder.

36 Wolfgang Hofmanns argument, hvorefter han i det væsentlige gør gældende, at artikel 13, stk. 2, i direktiv 2006/126 er til hinder for anvendelsen af nævnte direktivs artikel 11, stk. 4, andet afsnit, kan ikke tilbagevise denne konklusion.

37 Bortset fra de i artikel 18, stk. 2, i direktiv 2006/126 omhandlede bestemmelser, hvortil hører artikel 11, stk. 4, finder direktivets andre bestemmelser, navnlig dets artikel 13, i henhold til nævnte direktivs artikel 17, stk. 1, nemlig først anvendelse fra den 19. januar 2013.

38 Såfremt artikel 13, stk. 2, i direktiv 2006/126 skulle fortolkes således, at et kørekort, der er udstedt inden den 19. januar 2013, som hovedregel hverken kan inddrages eller på nogen måde omfattes af en restriktion, ville det, således som den tyske regering har gjort gældende, i øvrigt ikke længere være muligt at anvende dette direktivs artikel 11, stk. 4, for hvilken direktivets artikel 18, stk. 2, imidlertid udtrykkeligt fastsætter anvendelse fra den 19. januar 2009.

39 Under alle omstændigheder fremgår det – som den tyske regering endvidere har bemærket – af artikel 13's placering i direktiv 2006/126, at denne artikels stk. 2 ikke vedrører begrænsning, suspension eller inddragelse af et kørekort, men udelukkende tildelt førerret til særlige køretøjskategorier.

40 Som generaladvokaten har anført i punkt 35 i forslaget til afgørelse, indfører direktiv 2006/126 en unik model for et fælles EF-kørekort, der skal erstatte de forskellige kørekort, som findes i medlemsstaterne. Nævnte direktivs artikel 4 fastsætter og definerer de forskellige kategorier af kørekort, i forhold til hvilke medlemsstaterne, der hver især har defineret deres egne kategorier af kørekort, skal indføre ækvivalensregler.

41 Artikel 13 i direktiv 2006/126, med overskriften »Ækvivalensregler for kørekort, der ikke følger EF-modellen«, har således alene til formål at regulere spørgsmålet om ækvivalens mellem de rettigheder, som er tildelt forud for gennemførelsen af dette direktiv, og de forskellige kategorier af kørekort, der er defineret i direktivet.

42 Denne analyse bekræftes af gennemgangen af forarbejderne til direktiv 2006/126, af hvilke det fremgår, således som generaladvokaten har anført i punkt 37 i forslaget til afgørelse, at dette direktivs artikel 13, stk. 2, blev tilføjet på initiativ af Europa-Parlamentet, der begrundede denne tilføjelse med, at ombytningen af de gamle kørekort under ingen omstændigheder måtte føre til tab eller indskrænkning af erhvervede rettigheder med hensyn til førerret til forskellige kategorier af køretøjer.

Domstolens svar

43 Det bemærkes, at ifølge fast retspraksis foreskriver artikel 1, stk. 2, i direktiv 91/439, at de kørekort, som medlemsstaterne udsteder, uden nogen formaliteter skal anerkendes gensidigt. Denne bestemmelse pålægger medlemsstaterne en klar og præcis forpligtelse, der ikke giver dem noget skøn med hensyn til, hvilke foranstaltninger der skal vedtages for at overholde den (jf. bl.a. dom af 19.2.2009, sag C-321/07, Schwarz, Sml. I, s. 1113, præmis 75, og af 19.5.2011, sag C-184/10, Grasser, Sml. I, s 4057, præmis 19, samt Akyüz-dommen, præmis 40).

44 Således som Domstolen allerede har fastslået i Akyüz-dommens præmis 40, gælder det samme for så vidt angår artikel 2, stk. 1, i direktiv 2006/112, hvis ordlyd er identisk med ordlyden af artikel 1, stk. 2, i direktiv 91/439.

45 Domstolen har i øvrigt gentagne gange fastslået, at det påhviler udstedelsesmedlemsstaten at kontrollere, om minimumskravene i henhold til EU-retten er opfyldt, herunder kravene i artikel 7, stk. 1, i direktiv 91/439 vedrørende bopæl og egnetheden til at føre motorkøretøj, og dermed om en tildeling af førerret er begrundet(jf. Schwarz-dommen, præmis 76, og Grasser-dommen, præmis 20).

46 Når en medlemsstats myndigheder har udstedt et kørekort i overensstemmelse med artikel 1, stk. 1, i direktiv 91/439, har de øvrige medlemsstater derfor ikke ret til at kontrollere, om kravene til udstedelse i henhold til direktivet er overholdt. Selve besiddelsen af et kørekort, der er udstedt af en medlemsstat, må således anses for bevis for, at indehaveren på udstedelsestidspunktet opfyldte de nævnte krav (jf. bl.a. Schwarz-dommen, præmis 77, og Grasser-dommen, præmis 21).

47 Disse betragtninger kan fuldt ud overføres på den ordning, der er indført ved direktiv 2006/126, hvori princippet om gensidig anerkendelse af kørekort udstedt i medlemsstaterne er blevet bekræftet med samme ordlyd som i direktiv 91/439, således som det fremgår af denne doms præmis 44.

48 Hvad angår direktiv 91/439 har Domstolen imidlertid for det første fastslået, at dette direktivs artikel 1, stk. 2, artikel 7, stk. 1, litra b), samt artikel 8, stk. 2 og 4, ikke er til hinder for, at en værtsmedlemsstat på sit område nægter at anerkende et kørekort, der er blevet udstedt i en anden medlemsstat, hvis det, ikke på grundlag af oplysninger, der hidrører fra værtsmedlemsstaten, men på grundlag af angivelser i kørekortet selv eller andre uanfægtelige oplysninger, der hidrører fra den udstedende medlemsstat, står fast, at det i den nævnte artikel 7, stk. 1, litra b), fastsatte krav om sædvanlig bopæl ikke er blevet overholdt (jf. i denne retning dommen i sagen Wiedemann og Funk, præmis 72, og Grasser-dommen, præmis 33). Det skal ligeledes bemærkes, at Domstolen har fastslået, at den omstændighed, at indehaveren af nævnte kørekort ikke har været omfattet af en foranstaltning som omhandlet i direktivets artikel 8, stk. 2, fra værtsmedlemsstatens side, herved er uden betydning (jf. Grasser-dommen, præmis 33).

49 For det andet har Domstolen fastslået, at artikel 1, stk. 2, og artikel 8, stk. 4, i direktiv 91/439 ikke er til hinder for, at en medlemsstat over for en person, som på dens område har været omfattet af en foranstaltning, hvorved den pågældendes førerret er blevet inddraget, og der samtidig er truffet bestemmelse om en nærmere bestemt periode, hvor der ikke kan generhverves førerret, nægter at anerkende et nyt kørekort udstedt af en anden medlemsstat under denne nævnte periode (jf. dommen i sagen Wiedemann og Funk, præmis 65, og Schwarz-dommen, præmis 83, samt kendelse af 3.7.2008, sag C-225/07, Möginger, præmis 38).

50 Domstolen har i denne henseende fastslået, at artikel 8, stk. 4, derimod ikke kan påberåbes af en medlemsstat med henblik på på ubestemt tid at nægte at anerkende gyldigheden af ethvert kørekort, som en anden medlemsstat efterfølgende måtte udstede til en person, der på den første medlemsstats område har været omfattet af en foranstaltning, som inddrager eller annullerer et kørekort, der er udstedt af denne medlemsstat, dvs. efter forbudsperiodens udløb (jf. i denne retning dom af 29.4.2004, sag C-476/01, Kapper, Sml. I, s. 5205, præmis 76, dommen i sagen Wiedemann og Funk, præmis 63, og Schwarz-dommen, præmis 85, samt kendelse af 6.4.2006, sag C-227/05, Halbritter, præmis 28).

51 Når en person således har fået inddraget sin førerret i en medlemsstat, kan denne medlemsstat ifølge artikel 8, stk. 4, i direktiv 91/439 i princippet ikke nægte at anerkende gyldigheden af et kørekort, der er udstedt til samme person af en anden medlemsstat på et senere tidspunkt, der ligger uden for en periode med forbud mod at generhverve førerret (jf. i denne retning Kapper-dommen, præmis 76, dommen i sagen Wiedemann og Funk, præmis 64, og Schwarz-dommen, præmis 86, samt Halbritter-kendelsen, præmis 27, og Möginger-kendelsen, præmis 44).

52 Henset til den eksisterende forskel i ordlyden mellem artikel 8, stk. 4, i direktiv 91/439 og den bestemmelse i direktiv 2006/126, som svarer hertil, nemlig sidstnævntes artikel 11, stk. 4, skal det fastlægges, om disse to bestemmelser nu skal fortolkes på forskellige måder, således at de krav til anvendelsen af artikel 8, stk. 4, i direktiv 91/439, der er udledt af den i denne doms præmis 48-51 anførte retspraksis fra Domstolen, ikke finder anvendelse på en situation som Wolfgang Hofmanns, der reguleres af direktiv 2006/126.

53 Selv om artikel 8, stk. 4, første afsnit, i direktiv 91/439 fastsætter, at en medlemsstat for en person, der på dens område er omfattet af en begrænsning, suspension, inddragelse eller annullation af førerretten, kan nægte at anerkende gyldigheden af ethvert kørekort udstedt af en anden medlemsstat til denne person, bestemmer artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 nemlig, at »[e]n medlemsstat skal nægte at anerkende gyldigheden af ethvert kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat til en person, hvis kørekort er begrænset, suspenderet eller inddraget på førstnævnte stats område«. Ifølge sidstnævnte bestemmelses ordlyd påhviler det således fremover medlemsstaterne at nægte at anerkende et sådant kørekort, hvorimod de ved artikel 8, stk. 4, i direktiv 91/439 indrømmes en skønsbeføjelse med hensyn hertil.

54 Hvad angår dette punkt er Wolfgang Hofmann af den opfattelse, at det er tilladt at udlede af de anvendte ord, at artikel 11, stk. 4, i direktiv 2006/126 indeholder de samme undtagelser til princippet om gensidig anerkendelse af kørekort som de, der allerede forelå i medfør af artikel 8, stk. 4, i direktiv 91/439, som fortolket af Domstolen. Idet den formulering af princippet om gensidig anerkendelse af kørekort, som er indeholdt i artikel 1, stk. 2, i direktiv 91/439 og i artikel 2, stk. 1, i direktiv 2006/126, er forblevet uændret, ses der ingen grund til, at retspraksis vedrørende dette princip skulle udvikle sig. Det er uden betydning for kravene for anvendelse af artikel 11, stk. 4, i direktiv 2006/126, at medlemsstaternes skønsbeføjelse med hensyn til at nægte at anerkende et af en anden medlemsstat udstedt kørekort er blevet begrænset.

55 Kommissionen er endvidere af den opfattelse, at selv om de nye bestemmelser ikke længere indrømmer medlemsstaterne friheden at nægte at anerkende et kørekort, men pålægger dem at nægte det, når kravene hertil er opfyldt, har de betingelser, hvorunder anerkendelsen af et kørekort kunne nægtes i henhold til de gamle bestemmelser eller nu skal nægtes, ikke ændret sig. Ifølge Kommissionen kan det ikke ud fra ordlyden af artikel 11, stk. 4, i direktiv 2006/126 udledes, at de relevante domme fra Domstolen vedrørende de krav, der var gældende i henhold til direktiv 91/439, ikke længere er gyldige. Selv om der i alle forarbejder til direktiv 2006/126 lægges vægt på den nyligt skabte forpligtelse til ikke at udstede og ikke at anerkende et kørekort, henvises der intetsteds til, at der er sket en ændring af kravene til ikke-udstedelse eller ikke-anerkendelse af et kørekort.

56 Hvis det forholdt sig anderledes, ville en unionsborger udelukkende kunne erhverve førerret i den medlemsstat, hvor denne førerret tidligere er blevet begrænset, suspenderet eller inddraget, uanset den tidsmæssige varighed af denne begrænsning.

57 Freistaat Bayern har derimod gjort gældende, at de nævnte krav er blevet udledt af den retspraksis, som Domstolen har udviklet på grundlag af direktiv 91/439, og at denne retspraksis nu kun gælder førerret, der er erhvervet inden den 19. januar 2009.

58 Til forskel fra artikel 8, stk. 4, i direktiv 91/439 pålægger artikel 11, stk. 4, første afsnit, i direktiv 2006/126 endvidere nu en medlemsstat, uden at denne gives en skønsbeføjelse, at nægte udstedelsen af et nyt kørekort til en person, som i en anden medlemsstat har været genstand for en foranstaltning om begrænsning, suspension eller inddragelse.

59 Freistaat Bayern har heraf udledt, at Domstolens praksis vedrørende fortolkningen af artikel 8, stk. 4, i direktiv 91/439 ikke kan overføres på artikel 11, stk. 4, første og andet afsnit, i direktiv 2006/126. Såfremt en medlemsstat i overensstemmelse med sidstnævnte direktiv nægter at anerkende et kørekort, som en anden medlemsstat har udstedt til en person, på trods af at denne på førstnævnte medlemsstats område har været genstand for en foranstaltning om begrænsning, suspension eller inddragelse, nægter nævnte medlemsstat ifølge Freistaat Bayern at anerkende en EU-retsstridig retsakt. I henhold til artikel 11, stk. 4, første afsnit, i direktiv 2006/126 var udstedelsesmedlemsstaten nemlig ikke berettiget til at foretage en sådan udstedelse. Dette direktivs artikel 11, stk. 4, udgør således en lex specialis i forhold til nævnte direktivs artikel 2, stk. 1, og pålægger medlemsstaterne at nægte at anerkende de kørekort, som ikke er blevet udstedt i overensstemmelse med EU-retten.

60 Forarbejderne til direktiv 2006/126 bekræfter denne analyse. Ordlyden af dette direktivs artikel 11, stk. 4, første og andet afsnit, følger af en ændring foreslået af Europa-Parlamentets Transport- og Turismeudvalg, som åbenbart havde til formål at reagere på Kapper-dommen og besvare denne ad lovgivningsvejen.

61 Den tyske regering har gjort gældende, at artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 ifølge sin ordlyd hverken tager sigte på en eventuel tilsidesættelse af kravet om sædvanlig bopæl på den kørekortsudstedende medlemsstats område eller udløbet af en eventuel periode med forbud mod erhvervelse af nyt kørekort. Selv om der anvendes nutid i denne bestemmelses franske (»à une personne dont le permis de conduire *fait* l'objet, sur son territoire, d'une restriction, d'une suspension ou d'un retrait«) og engelske (»to a person whose driving licence *is* restricted, suspended or withdrawn in the former State's territory«) version, gør bestemmelsens ordlyd det klart muligt, at den anvendes på en person, hvis førerret er blevet inddraget i henhold til tysk ret, og over for hvem perioden med midlertidigt forbud mod generhvervelse af førerret er udløbet. I det tilfælde, hvor den tyske førerret endnu ikke er blevet gengivet til nævnte person, er sidstnævnte stadig »genstand for en inddragelse«.

62 Tilføjelse af anvendelseskrav, som ikke udtrykkeligt er fastsat i artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126, kan ifølge den tyske regering ikke begrundes med en »streng fortolkning« af denne bestemmelse. En bestemmelse skal ikke være genstand for en sådan fortolkning alene af den grund, at den i det foreliggende tilfælde udgør en undtagelse til det i nævnte direktivs artikel 2, stk. 1, omhandlede princip om gensidig anerkendelse af kørekort.

63 Den tyske regering har tilføjet, at forpligtelsen for en medlemsstat til at nægte at anerkende gyldigheden af et kørekort i de i artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 fastsatte tilfælde gør det muligt at sikre færdselssikkerheden og følgelig at beskytte retten til liv, retten til respekt for menneskets integritet og ejendomsretten, som omhandles i henholdsvis artikel 2, 3 og 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, der har samme juridiske værdi som de grundlæggende friheder, hvortil det i artikel 2, stk. 1, i direktiv 2006/126 fastsatte princip om gensidig anerkendelse bidrager.

64 Nævnte regering er også af den opfattelse, at tilblivelseshistorien for dette direktivs artikel 11, stk. 4, andet afsnit, viser, at bestemmelsens forfattere har ønsket på ny at prioritere bestræbelserne på at intensivere kampen mod »kørekortturisme« og dermed på at forstærke færdselssikkerheden i forhold til det for begrebet fri bevægelighed underliggende princip om gensidig anerkendelse, som indtil da var fremherskende i Domstolens praksis. Det fremgår derimod intetsteds, at de instanser, der har deltaget ved nævnte direktivs vedtagelse, eventuelt skulle have haft til hensigt at lade anvendelsen af direktivets artikel 11, stk. 4, andet afsnit, afhænge af en tilsidesættelse af kravet om sædvanlig bopæl på den kørekortsudstedende medlemsstats område eller af, at perioden med forbud mod generhvervelse af førerret er udløbet.

65 Det skal imidlertid i denne henseende bemærkes, at den eksisterende forskel imellem ordlyden af artikel 8, stk. 4, i direktiv 91/439 og ordlyden af artikel 11, stk. 4, i direktiv 2006/126 ikke er af en sådan art, at den kan rejse tvivl om de betingelser, således som de er udledt ved Domstolens praksis, hvorunder anerkendelse af et kørekort kunne nægtes i medfør af bestemmelserne i direktiv 91/439 og nu skal nægtes i henhold til bestemmelserne i direktiv 2006/126.

66 Bortset fra, at den valgfrihed, der tidligere forelå med hensyn til ikke-anerkendelse, er blevet ændret til en forpligtelse, og at der nu sondres mellem begrænsning, suspension og inddragelse på den ene side og annullation på den anden, har ordlyden af artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 nemlig ikke gennemgået nogen væsentlig ændring i forhold til ordlyden af artikel 8, stk. 4, første afsnit, i direktiv 91/439.

67 Selv om visse sprogversioner af artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126, navnlig den tyske (»einer Person [...], deren Führerschein [...] eingeschränkt, ausgesetzt oder entzogen *worden ist*«), ganske vist er formuleret på en sådan måde, at de ikke udelukker, at de i denne bestemmelse nævnte foranstaltninger har udtømt deres virkninger, forholder det sig ikke desto mindre således, at et stort antal af de øvrige sprogversioner af artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126, såsom den franske og engelske (»à une personne dont le permis de conduire *fait* l'objet, sur son territoire, d'une restriction, d'une suspension ou d'un retrait« og »to a person whose driving licence *is* restricted, suspended or withdrawn in the former State's territory«), er udtryk for det synspunkt, hvorefter det, for at en medlemsstat er forpligtet til at nægte at anerkende et kørekort, er en forudsætning, at de nævnte foranstaltninger skal være igangværende på det tidspunkt, hvor førerretten bliver meddelt til en person, hvis kørekort på nævnte medlemsstats område er genstand for en af disse foranstaltninger.

68 Det fremgår imidlertid for det første af fast retspraksis, at den formulering, der er anvendt i en sprogversion af en EU-retlig bestemmelse, ikke alene kan tjene som grundlag for bestemmelsens fortolkning eller i denne henseende tillægges større betydning end de øvrige sprogversioner (jf. bl.a. dom af 3.4.2008, sag C-187/07, Endendijk, Sml. I, s. 2115, præmis 23, af 9.10.2008, sag C-239/07, Sabatauskas m.fl., Sml. I, s. 7523, præmis 38, og af 5.5.2011, forenede sager C-230/09 og C-231/09, Kurt und Thomas Etling m.fl., Sml. I, s. 3097, præmis 60). For det andet skal de forskellige sprogversioner af en EU-retlig bestemmelse fortolkes ensartet, og når der er uoverensstemmelse mellem versionerne, skal den pågældende bestemmelse derfor fortolkes på baggrund af den almindelige opbygning af og formålet med det regelsæt, som den indgår i (jf. i denne retning Endendijk-dommen, præmis 24, dom af 29.4.2010, sag C-340/08, M m.fl., Sml. I, s. 3913, præmis 44, og dommen i sagen Kurt und Thomas Etling m.fl., præmis 60).

69 Under alle omstændigheder skal det bemærkes, at den tyske version af artikel 8, stk. 4, første afsnit, i direktiv 91/439 anvender datid (»einer Person [...], auf die [...] eine der in Absatz 2 genannten Maßnahmen angewendet *wurde*«), uden at denne omstændighed har forhindret Domstolen i at fastslå, at denne bestemmelse ikke kan påberåbes af en medlemsstat med henblik på på ubestemt tid at nægte at anerkende gyldigheden af ethvert kørekort, som en anden medlemsstat efterfølgende måtte udstede til en person, der på den første medlemsstats område har været omfattet af en inddragelsesforanstaltning.

70 Selv om det ganske vist fremgår af forarbejderne til direktiv 2006/126, at EU-lovgiver har ønsket at forstærke kampen mod »kørekortturisme« ved med henblik på at sikre en gensidig anerkendelse af foranstaltningerne om begrænsning, suspension eller inddragelse at ændre en valgfrihed med hensyn til ikke-anerkendelse af et af en anden medlemsstat udstedt kørekort til en forpligtelse, fremgår det derimod ikke af disse forarbejder, at der er rejst tvivl om de betingelser, således som de er udledt ved Domstolens praksis, hvorunder en medlemsstat er berettiget eller, for så vidt angår dette direktiv, forpligtet til at nægte at anerkende et kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat.

71 Domstolen har i øvrigt gentagne gange fastslået, at den i artikel 8, stk. 4, i direktiv 91/439 fastsatte valgfrihed er en undtagelse til det almindelige princip om gensidig anerkendelse af kørekort og derfor skal fortolkes strengt (jf. bl.a. dom af 20.11.2008, sag C-1/07, Weber, Sml. I, s. 8571, præmis 29, Schwarz-dommen, præmis 84, og kendelse af 2.12.2010, sag C-334/09, Scheffler, Sml. I, s. 12379, præmis 63). Denne konstatering forbliver imidlertid gyldig for så vidt angår den forpligtelse, der nu er fastsat i artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126. Denne forpligtelse udgør nemlig også en undtagelse til det ved nævnte direktivs artikel 2, stk. 1, bekræftede almindelige princip om gensidig anerkendelse af kørekort.

72 Det skal tilføjes, at første og andet afsnit i artikel 11, stk. 4, i direktiv 2006/126 sondrer mellem udstedelsen og anerkendelsen af et kørekort til en person, hvis kørekort er begrænset, suspenderet eller inddraget i en anden medlemsstat. Bortset fra denne sondring har første og andet afsnit ens ordlyd. Såfremt artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 skal fortolkes således, at bestemmelsen fastsætter en forpligtelse for en medlemsstat til at nægte at anerkende ethvert kørekort, som er udstedt af en anden medlemsstat til en person, hvis kørekort er begrænset, suspenderet eller

inddraget i førstnævnte medlemsstat, skal der derfor anlægges en tilsvarende fortolkning for så vidt angår dette direktivs artikel 11, stk. 4, første afsnit, der således fastsætter en forpligtelse til ikke at udstede et kørekort til en sådan person.

73 I denne henseende fremgår det af forarbejderne til direktiv 2006/126, at EU-lovgivers vilje bestod i at styrke princippet om ét kørekort pr. person og at forhindre, at en person, hvis kørekort er blevet begrænset, suspenderet eller inddraget i en medlemsstat, kan få udstedt et kørekort i en anden medlemsstat eller få anerkendt gyldigheden af et sådant kørekort (jf. i denne retning Kommissionens forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om kørekort (omarbejdet udgave) af 21.10.2003 KOM(2003) 621 endelig, s. 6).

74 Det følger dog ikke heraf, at en person, hvis kørekort er blevet begrænset, suspenderet eller inddraget i en medlemsstat, aldrig atter kan erhverve et nyt kørekort i en anden medlemsstat, selv efter udløbet af den midlertidige periode med forbud mod generhvervelse af førerret, som i det foreliggende tilfælde var forbundet med en sådan foranstaltning i førstnævnte medlemsstat.

75 Den af Freistaat Bayern og den tyske regering foreslåede fortolkning af artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 svarer imidlertid til, at der i henhold til artikel 11, stk. 4, første afsnit, i direktiv 2006/126 bliver pålagt et permanent, ikke tidsmæssigt begrænset, forbud mod en medlemsstats tildeling af ny førerret til en person, hvis kørekort tidligere er blevet begrænset, suspenderet eller inddraget i en anden medlemsstat.

76 Det skal i denne sammenhæng bemærkes, at et kørekort i medfør af artikel 7, stk. 1, litra b), i direktiv 91/439 og artikel 7, stk. 1, litra e), i direktiv 2006/126 kun kan udstedes af den medlemsstat, på hvis område ansøgeren har sin sædvanlige bopæl. Den eneste mulighed for, at en person, hvis kørekort er blevet begrænset i en medlemsstat og som efterfølgende har overflyttet sin bopæl til en anden medlemsstat, kan erhverve et nyt kørekort i overensstemmelse med direktiv 91/439 og 2006/126, er således at henvende sig til de kompetente myndigheder i den nye bopælsmedlemsstat.

77 At fortolke artikel 11, stk. 4, i direktiv 2006/126 således, at en sådan person, selv efter udløbet af en eventuel periode med forbud mod generhvervelse af førerret, ikke længere kan erhverve et kørekort i den nye bopælsmedlemsstat, ville dermed svare til at hindre den ret til at færdes og opholde sig frit på medlemsstaternes område, som er tillagt unionsborgerne ved artikel 21 TEUF, og hvis udøvelse direktiv 2006/126 tilsigter at lette.

78 Hvis en medlemsstat anses for berettiget til på grundlag af dens nationale bestemmelser på ubestemt tid at modsætte sig anerkendelse af gyldigheden af et kørekort, der er udstedt af en anden medlemsstat, ville det endvidere, således som Domstolen har fastslået for så vidt angår direktiv 91/439, være ensbetydende med en nægtelse af princippet om gensidig anerkendelse af kørekort, der udgør hjørnestenen i den ordning, som er indført ved direktiv 2006/126 (jf. i denne retning Kapper-dommen, præmis 77, og Halbritter-kendelsen, præmis 28).

79 Det skal dog bemærkes, at Freistaat Bayern og den tyske regering under den mundtlige forhandling i det væsentlige har gjort gældende, at det er nødvendigt, for at en person, hvis kørekort er blevet inddraget i en medlemsstat, kan erhverve et nyt kørekort i en anden medlemsstat i overensstemmelse med direktiv 2006/126 og få dette nye kørekort anerkendt af de andre medlemsstater, at udstedelsesmedlemsstaten samarbejder med den medlemsstat, som har foranstaltet nævnte inddragelse. Ifølge den tyske regering skal udstedelsesmedlemsstaten underrettes af denne anden medlemsstat om de grunde, der har ført til inddragelsen, og undersøge, om disse grunde ikke længere foreligger.

80 Denne argumentation kan imidlertid ikke tiltrædes.

81 Den forpligtelse, der nu er fastsat i artikel 11, stk. 4, første afsnit, i direktiv 2006/126, indebærer ganske vist et samarbejde mellem medlemsstaterne med henblik på at undersøge, om ansøgeren af et kørekort for det første allerede er indehaver af et i en anden medlemsstat udstedt kørekort, når der som fastsat i

dette direktivs artikel 7, stk. 5, litra c), er begrundet mistanke herom, og om nævnte ansøger i tilfælde af, at hans førerret er inddraget i en anden medlemsstat, for det andet er underlagt en periode med forbud mod at ansøge om et nyt kørekort. Nævnte direktivs artikel 15 bekræfter i øvrigt nødvendigheden af en gensidig bistand og af en udveksling af oplysninger mellem medlemsstaterne.

82 At pålægge, som betingelse for ansøgerens bopælsmedlemsstats udstedelse af et kørekort, de kompetente myndigheder en ubetinget forpligtelse til at rådspørge hinanden og til systematisk at undersøge, om de grunde, som tidligere har ført til inddragelsen af en førerret, ikke længere foreligger, kræver imidlertid, at der bliver skabt et indviklet system, som gør det muligt at fastlægge, hvorvidt ansøgeren om et nyt kørekort, selv længe forinden, har fået inddraget sin førerret i nogen anden medlemsstat. Under alle omstændigheder er et sådant system ikke udtrykkeligt fastsat ved direktiv 2006/126. Selv om Den Europæiske Unions kørekortnet er af en sådan art, at det kan fremme etableringen af et sådant system, er dette net imidlertid endnu ikke operationelt, og det kan i denne henseende ikke udgøre et nyttigt instrument for så vidt angår de eventuelle inddragelsesforanstaltninger, som for længe siden er blevet vedtaget i de andre medlemsstater.

83 Desuden kan den person, der indgiver en ansøgning om kørekort i en medlemsstat, tidligere have fået inddraget sin førerret i en anden medlemsstat af forskellige grunde, bl.a. af de i hovedsagen omhandlede grunde, men også for andre overtrædelser af færdselsloven, selv mindre. Undersøgelsen af nogle af disse inddragelsesgrundes ophør kan imidlertid vise sig at være vanskelig at gennemføre, idet direktiv 2006/126 i øvrigt ikke udstikker retningslinjer herfor.

84 I denne sammenhæng skal ligeledes bemærkes, at Domstolen for så vidt angår direktiv 91/439 har fastslået, at en værtsmedlemsstat, som stiller strengere nationale betingelser for tildeling af førerret, herunder når en tidligere førerret er blevet inddraget, ikke kan nægte at anerkende et kørekort, som efterfølgende er blevet udstedt af en anden medlemsstat, udelukkende med den begrundelse, at indehaveren af dette nye kørekort har erhvervet det i henhold til en national lovgivning, der ikke stiller de samme krav som værtsmedlemsstaten (jf. dommen i sagen Wiedemann og Funk, præmis 54). Denne fortolkning finder også anvendelse for så vidt angår direktiv 2006/126, der ligesom direktiv 91/439 indeholder en minimumsharmonisering af nationale bestemmelser vedrørende kravene for tildeling af førerret (jf. i denne retning Akyüz-dommen, præmis 53), og hvis hjørnesten som anført i denne doms præmis 78 fortsat er princippet om gensidig anerkendelse af kørekort, der er udstedt af medlemsstaterne.

85 I øvrigt bliver den slutning, hvorefter de krav til anvendelsen af artikel 8, stk. 4, første afsnit, i direktiv 91/439, der er udledt ved den i denne doms præmis 48-51 anførte retspraksis fra Domstolen, fortsat finder anvendelse for så vidt angår artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126, bekræftet af den særordning, som i henhold til artikel 11, stk. 4, tredje afsnit, i direktiv 2006/126 er forbeholdt annullationen af et kørekort.

86 Sidstnævnte bestemmelse fastsætter nemlig ligesom artikel 8, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 91/439, at en medlemsstat kan nægte at udstede et kørekort til en ansøger, hvis kørekort er annulleret i en anden medlemsstat. En medlemsstat er således ikke forpligtet til at skride til en sådan nægtelse.

87 Det fremgår imidlertid hverken af nogen bestemmelse i direktiv 2006/126 eller af forarbejderne til dette direktiv, at annullationen af et kørekort, således som Freistaat Bayern, den tyske regering og Kommissionen har gjort gældende under den mundtlige forhandling, kun tager sigte på formaliteterne i forbindelse med udstedelsen af kørekortet. I øvrigt kan det ikke udelukkes, at annullationen af et kørekort i visse medlemsstater kan udgøre en foranstaltning, som vedrører egnetheden til at føre motorkøretøjer, der er strengere end en begrænsning eller en suspension, og som bl.a. kan pålægge en sanktion for den i hovedsagen omhandlede spirituskørsel.

88 Det ville derfor være paradoksalt at fortolke artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 således, at det i tilfælde af, at en medlemsstat begrænser, suspenderer eller inddrager et kørekort, ikke længere skulle være muligt i henhold til nævnte direktivs artikel 11, stk. 4, første afsnit, for indehaveren af dette kørekort at erhverve et kørekort i en anden medlemsstat, selv om en sådan mulighed fortsat ville foreligge i tilfælde af annullation af et kørekort.

89 I det foreliggende tilfælde følger det af ovenstående betragtninger, at eftersom det kørekort, som de tjekkiske myndigheder udstedte til Wolfgang Hofmann den 19. januar 2009, er udstedt, således som det fremgår af denne doms præmis 19 og 20, efter udløbet af den periode med forbud mod generhvervelse af førerret, der var forbundet med den mod ham i Tyskland foretagne foranstaltning om inddragelse af kørekort, er de tyske myndigheder ikke berettigede til at nægte at anerkende gyldigheden af det således udstedte kørekort.

90 Det påhviler imidlertid den forelæggende ret på grundlag af de i denne doms præmis 48 anførte oplysninger og ved at tage hensyn til alle omstændigheder i den sag, der verserer for den (jf. i denne retning Akyüz-dommen, præmis 75), at undersøge, hvorvidt Wolfgang Hofmann på tidspunktet for erhvervelsen af sit kørekort havde sin sædvanlige bopæl i Den Tjekkiske Republik. Såfremt dette ikke er tilfældet, er de tyske myndigheder berettigede til at nægte at anerkende gyldigheden af dette kørekort. I denne henseende fremgår det af forelæggelsesafgørelsen, at denne hviler på den antagelse, at kravet om sædvanlig bopæl på den kørekortsudstedende medlemsstats område er blevet overholdt.

91 Henset til samtlige ovenstående betragtninger skal det forelagte spørgsmål besvares med, at artikel 2, stk. 1, og artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i direktiv 2006/126 skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat uden for enhver periode med forbud mod generhvervelse af førerret, som er blevet pålagt indehaveren af et af en anden medlemsstat udstedt kørekort, også når kravet om sædvanlig bopæl på sidstnævnte medlemsstats område var opfyldt, nægter at anerkende gyldigheden af dette kørekort, hvis nævnte indehaver på førstnævnte medlemsstats område har fået inddraget en tidligere førerret.

Sagens omkostninger

92 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger. Bortset fra nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Anden Afdeling) for ret:

Artikel 2, stk. 1, og artikel 11, stk. 4, andet afsnit, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort (omarbejdning) skal fortolkes således, at de er til hinder for, at en medlemsstat uden for enhver periode med forbud mod generhvervelse af førerret, som er blevet pålagt indehaveren af et af en anden medlemsstat udstedt kørekort, også når kravet om sædvanlig bopæl på sidstnævnte medlemsstats område var opfyldt, nægter at anerkende gyldigheden af dette kørekort, hvis nævnte indehaver på førstnævnte medlemsstats område har fået inddraget en tidligere førerret.

Underskrifter